Camelia Ardelean
Ingenuități
Editura Inspirescu

Camelia Ardelean

Ingenuitate

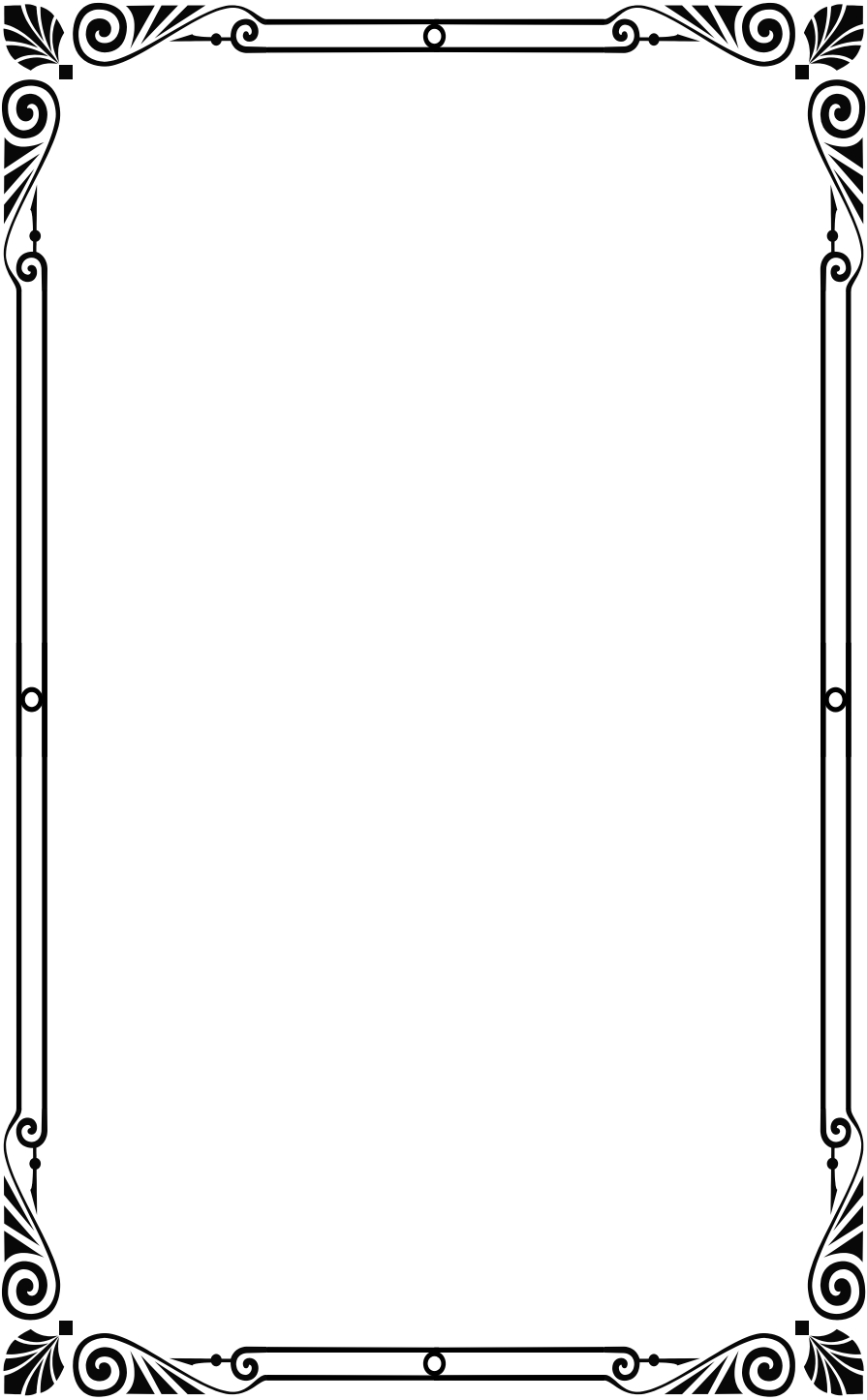

Camelia Ardelean

Ingenuități

Colecția POEȚII SECOLULUI XXI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, CAMELIA
Ingenuitate / Camelia Ardelean
Satu Mare, Editura Inspirescu, 2015
ISBN: 978-606-8652-47-4

821.135.1-1

Tehnoredactare: Camelia Ardelean
Corectură: Camelia Ardelean
Imagine copertă: Tiberiu Fischer
E-mail: coa_72 @yahoo.ro

©Toate drepturile sunt rezervate autorului

Coordonare și îngrijire colecție:
Liliana & George Terziu

Dedicație:

- Nepoților mei, Andreea și Ionuț, aflați în pragul adolescenței
- Tuturor celor care și-au păstrat sufletul tânăr, indiferent de vârstă

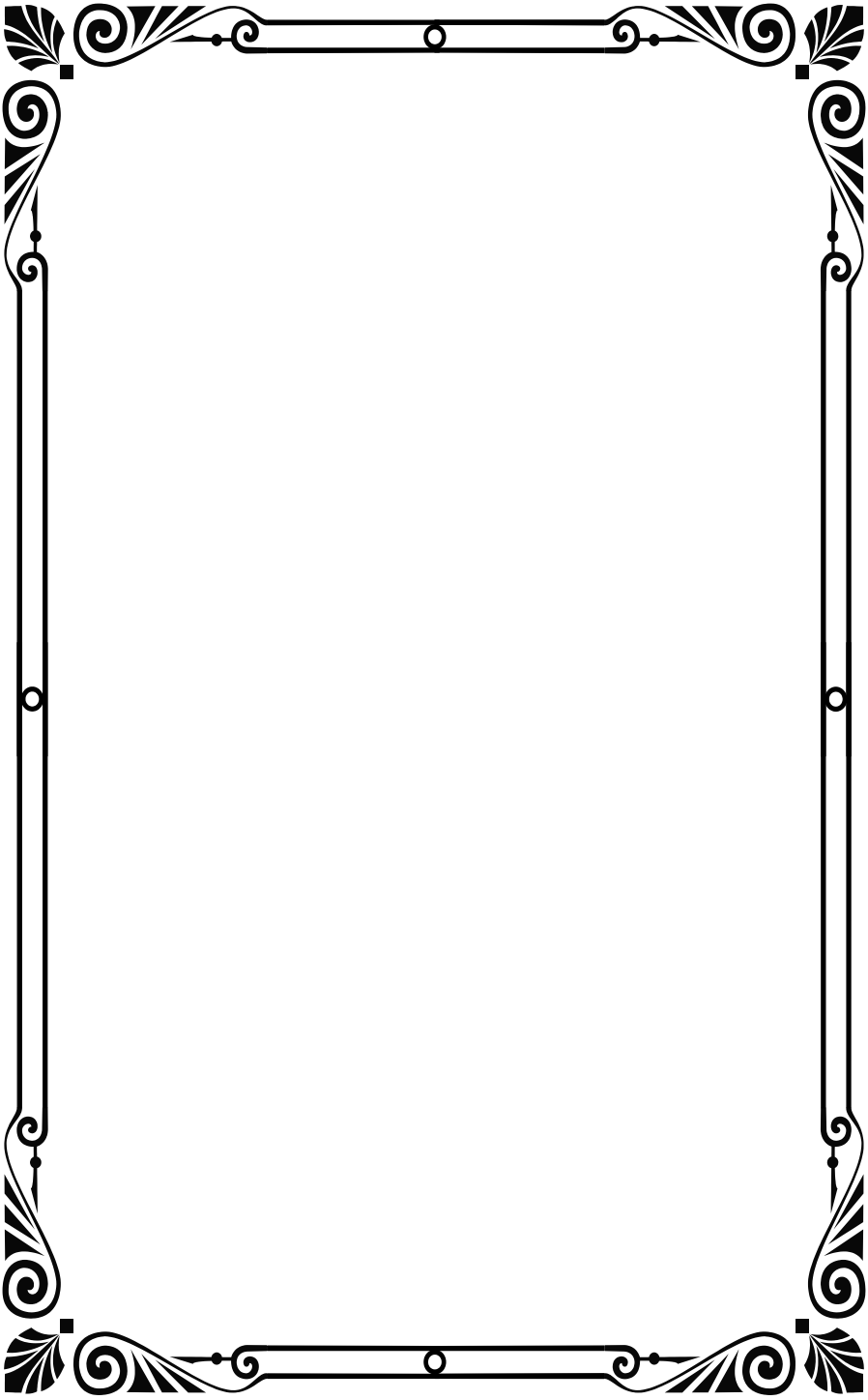

Iubirea ca o pedeapsă... dorită

Tot mai prezentă în literatura hunedoreană și nu numai, Camelia Ardelean ne propune, prin noul său volum de versuri, o întoarcere în timp, o retrăire a tinereții ingenue, o revenire la vârsta nepoților ei, „aflați în pragul adolescenței", cărora le dedică această carte: *„Așa cum cerul se deschide/ Ca soarele să [...] zâmbească".*

Chiar dacă poeziile cuprinse în acest volum au fost scrise ceva mai demult, înaintea altora, publicate deja, nu este prea târziu să fie dăruite tuturor „celor ce și-au păstrat sufletul tânăr", fiindcă dragostea nu are vârstă, este *„un înger sau un demon"* , de care *„nu te mai poți ascunde".*

Camelia, o poetă sensibilă și profundă, creează imagini în spirală: iubire – dezamăgire – durere – bucurie – exaltare – durere – dezamăgire – iubire. Aceste imagini se succed ca un carusel, prin care ea reușește să ne transmită, simplu și concret, trăirile unei inimi ce bate într-un ritm alert, învingând timpul prin emoție, culoare și, de ce nu, cântec:

„Mă-ntreb de-i o pedeapsă
Simțirea asta mare,
Sau doar, în a mea viață,
O pată de culoare."

Pentru poetă, casa, locul sacru unde se simte în siguranță, este alături de omul iubit,

care poate dărui, fiind *„călător febril prin gândul*” său, deplină „*viață clipelor banale*”:

„Casa mea
E la pieptul tău,
Unde-ți simt respirația
Și văpaia din suflet,
E acolo unde mă simt bine,
Oriunde suntem împreună.”

Numai că spirala timpului iubirii se rotește continuu și poeta se vede obligată să-și mărturisească dezamăgirea:

„Mă doare-anotimpul din ochii tăi,
Un crivăț mă-nvăluie lent.
.....
Mi-e teamă că, astăzi, ce-am construit,
Castel de nisip, se surpă,
Căci timpul hain îmi uzurpă
Din anii în care te-aș fi iubit…”,

atunci când dragostea se lasă copleșită de înșelătorul timp și renunță:

„Iar timpul ce înșală - un hain,
Nu va putea vreodată să revină,
Și sufletu-i însângerat de vină,
Ne moare, zi de zi, câte puțin.”

Apoi, spirala mai face o rotație și totul reîncepe:

„Te-am cunoscut
La margine de timp,
Între vis și realitate,
Între agonie și extaz,
Atunci când credeam
Că nu mai există nimic,
Decât cenușa amintirilor
Și rămășițele unui suflet zdrobit.”

Durerea se preschimbă în bucurie, în iubire, în speranță:

„Ești tot ce mi-am dorit
Și chiar mai mult decât atât,
Ești tot ce aveam nevoie,
Să pot prinde aripi spre viață din nou!”

iar liniștea se așterne din nou:

„Ești liniștea mea… plină de neliniște,
Cheia sufletului meu!”

Exact așa se întâmplă și în viața reală: sufletul primește cu bucurie orice firimitură de iubire și se vindecă mai repede decât s-ar putea crede, pentru a-și reîncepe călătoria pe bolta vieții, încărcată cu stele luminoase, dar și căzătoare, cu planete, dar și cu meteoriți, așa cum bine subliniază poeta, înțelegând micimea omului în fața iubirii:

„Aș dezbrăca cerul de mantia sa de stele,

Să mă-nfășor cu ea pentru tine,
Dar poate că cerul ar fi gelos
Pe frumusețea ce m-ar învălui
Și m-ar pedepsi cu o ploaie de meteoriți.”

Muzicalitatea versurilor, susținută de prozodie și asocierea fericită a cuvintelor, autenticitatea simțirii celei ce nu se sfiește să spună că e *„îndrăgostită de iubire*”, creează în cititor o vibrație ciudată, o percepție nouă a sentimentelor și o dorință de a fi parte dintr-o nesfârșită poveste de iubire, mai ales dacă e spusă în versuri.

Ileana-Lucia Floran

Deschide-ți inima...

Deschide-ți inima, iubite,
Așa cum cerul se deschide,
Ca soarele să ne zâmbească,
Cu razele-i fierbinți și-avide

De-a săruta, rebele, marea
Ce spumegă, înfiorată.
Cum mângâie cu grijă țărmul,
Așa m-alinți câteodată

Sau mă dezmierzi cu vorbe blânde,
Cu șoapte tandre de amor.
Nu am crezut c-al nostru soare
Mai poate fi umbrit de nor.

Deschide-ți inima-nspre mine,
Nu îmi da voie să mă pierd!
Eu te-am închis în al meu suflet,
Cu praf de stele te dezmierd.

Ieri, astrul a uitat s-apună,
Azi e-o eclipsă parțială,
Iar mâine simt c-o să ne-aducă,
Din când în când, câte-o rafală.

Mi-e frică doar de uraganul
Ce ploaia minții-o să-l stârnească:
Cuvinte reci, nepotolite,
Seninul pot să îl lovească.

Deschide-ți inima fierbinte,
Să mă ascund pe veci în ea,
Să mă atingă, delicată,
Cu lacrima-i de catifea!

Aștept să vină dimineața,
Să scap de gândul delirant
Că poate te-am pierdut cu totul
În beznă, dragul meu Atlant!

Ai fost real sau doar fantasmă?
Mi-e greu acum să deslușesc,
Când mintea mi-e înfierbântată
De-aceste gânduri ce sosesc,

Neinvitate, s-otrăvească
Pacea, cu greu recâștigată,
În viața-mi plină de iluzii
Și certitudini totodată.

Deschide-ți inima și… gata!
Nu mai contează ce a fost,
Doar clipa de acum, căci mâine,
„Astăzi" și „ieri" nu mai au rost…

Toamnă amăruie

Această toamnă amăruie,
Cu gust de struguri și gutuie,
Paradoxal, nici dulce nu e
Și are-aromă de tămâie.

Copacii-și schimbă lent veșmântul,
Tristele frunze-ating pământul,
Le poartă-n zare, aprig, vântul,
Suratele-și așteaptă rândul.

O bufniță întârziată,
Cu ochelari din pene, roată,
Stă pe o cracă-nfrigurată,
Ascunsă-n haina-i demodată.

Cerul nostalgic se-nfioară,
Apare luna, este seară,
Grăbit sosește-un tren în gară,
Dar nimeni, astăzi, nu coboară.

Pustiu e totul, parcă plânge,
Inima-n mine mi se frânge,
Sufletu-i gol, lacrimi de sânge
Picură-ncet, oful mă strânge.

Și-n toamna asta amăruie,
Cu vagi arome de gutuie,
Umbrele nopții-n mine suie,
Speranță de mai bine nu e…

Mireasma ta

Mai simt mireasma ta sub gene,
Când lacrima, tăcută, frige,
Iar sângele-mi, vibrând în vene,
Înfierbântat, vrea să te strige.

Mă uit în jur: e primăvară,
Dar sufletu-mi respiră iarnă.
Deși senină-i bolta, clară,
În mine cu rafale toarnă.

Și, zilnic, creste noi de gheață
Escaladez printre fantasme,
Mă lupt să evadez din ceață,
Dărâm redute, ca în basme.

Coboară noaptea peste mine
Și mă agăț de vise stranii,
M-imaginez că iar mi-e bine,
Că mă descarc în spovedanii.

Numai mirosul tău, în pernă,
Mă readuce lent la viață.
În existența ta cea ternă,
N-am fost decât tristă paiață...

Tandrețe

Cum te descopăr, altul, zi de zi,
Nu am crezut vreodată să se-ntâmple,
Până acum avut-am doar pustii
Febrile nopți, nu te aveam sub tâmple.

Când somnul liniștit tu mi-l veghezi
Sau când te joci, zănatec, cu vreo buclă
De păr rebel, în mine evadezi
Și-alungi încet din suflet a mea pâclă.

Clipele-mi sunt doar scumpe delectări,
De când, brusc, ai păşit în a mea viață,
Nu mai visez în van la evadări,
Nici nu mai am în inimă doar gheață.

Sunt învelită în căldura ta -
Un mugur gingaș în firave frunze.
Mă voi gândi peste-un răstimp, cândva,
Ce tandru m-atingeau a` tale buze.

Nu voi uita nicicând, indiferent
De anii ce-n clepsidră se vor scurge,
Cum m-alintai cu patimă, absent
La ploaia, ca din vis părând a curge.

Pe-aripile unui trecut pierdut,
Voi încerca s-alung, lin, depărtarea,
Și renăscând iubirea ce-am avut,
S-adorm dușmanul de temut, uitarea...

Vrei să te părăsesc ori să rămân?

În ochii tăi ca marea-nvolburată
Mă pierd ades și iar mă regăsesc,
Dar nu-nțeleg simțirea ta ciudată:
Vrei să rămân ori să te părăsesc?

Deși bolnavă sunt de-a ta iubire
(Simțirea ta îmi dă mii de fiori),
Privesc această tristă risipire
Ca pe un soare-acoperit de nori.

Crescut-au între noi spinii-amăgirii
Și ne rănesc cu ascuțișul lor.
Mă-ntreb, oare de când e-n vrerea firii
Să suferim în tot, chiar și-n amor?

Trăiești în mine-n fiecare noapte
Și-n fiecare ceas mă cotropești,
Mă-nvălui tandru-n înfocate șoapte,
A doua zi, iar altul parcă ești.

Înger și demon în aceeași carne,
Te-adăpostești năvalnic l-al meu sân.
Iubirea mi-aș vesti-n tumult de goarne.
Vrei să te părăsesc ori să rămân?...

De n-ai fi tu...

De n-ai fi tu, aș rătăci bezmetic,
Fără o țintă, fără viitor,
M-aș strecura, precum un infractor,
Prin reverii sau nori, trăind frenetic.

De n-ai fi tu, ar plânge și castanii,
Neliniștea-nserării m-ar cuprinde,
Iar razele de soare n-ar aprinde
Gheața din suflet, ce-ar clădi-o anii.

De n-ai fi tu, s-ar colora în gri
Chiar verile, ar prinde gust de toamnă.
Aș strânge zile pentru tine, doamnă,
Și c-un gest magic, ți le-aș oferi.

De n-ai fi tu, m-ar bântui trecutul,
Cu chipu-i hâd și umbrele târzii,
Cum să iubesc, în veci nu aș mai știi,
Mi-ar adormi pe buze reci sărutul.

De n-ai fi tu, nu aș mai fi nici eu,
Iubita mea cu zâmbetul fragil,
Sau poate, un cucernic inutil,
M-aș preschimba în anonim ateu.

De n-ai fi tu, n-ar fi altcineva,
M-aș pedepsi crunt cu singurătatea,
Însă-arogându-mi, totuși, libertatea
De a-mi închipui c-ai exista...
(poezia care mi-ar fi plăcut să-mi fie dedicată)

Nebunie dulce

Nebună sunt visând la tine,
Pentru că azi e Lună Nouă,
Iar mâine, un ocean de rouă
Va sta sub razele divine.

Nebună sunt, pe Lună Plină,
De patima ce mă-nfioară,
Crescând, aproape să mă doară,
Pe întuneric sau lumină.

Nebună sunt când zbor cu tine,
Amalgamând nori și luceferi,
Aterizând apoi lin, teferi,
Pe-acorduri vagi de violine.

E-un soi de nebunie dulce,
A sufletului delectare,
Ascuns, pe veci, într-o-nchisoare,
Unde adoră să se culce.

Tu ești nebun, eu sunt nebună,
Blestemul pe-amândoi ne leagă,
Iubirea nimeni n-o dezleagă,
Poate nici sidefia lună...

Tăcerea dintre noi

Se adâncește, prin vânturi și ploi,
Tăcerea dureroasă dintre noi,
Se-adună gândurile mele, roi,
Iar lacrimile reci se scurg șuvoi

Pe-obrazul mut de nepăsarea ta,
Pe gura mea flămândă, ce ar vrea
Să devoreze iar făptura ta,
Care m-a cucerit, subit, cândva.

Îmi amintesc: cu aerul patern,
Îmi explicai pasaje din Jules Verne,
Privind, în peisajul toamnei, tern,
La frunze ruginii, cum jos se-așternă.

Azi frică ni-e de noi și de cuvinte,
Ascult tăcerea ta luând aminte,
Nevoie am doar de-un cuvânt, s-alinte
Ființa mea, de alte jurăminte.

În ochi, tu nu mai ai tandrețea care
Mă-nvăluia plăpând cu-a ei visare,
Și modelându-mi trupul, ca o boare,
Mi-l savura. Ce dulce delectare!…

Mi-e teamă de crepusculul iubirii,
Aș vrea cumva să lupt cu legea firii,
Să nu cădem în gheara adormirii,
Să câștigăm la lozul nemuririi!

Mână în mână

Ai răsărit prin ochii mei
Și lumea mi-ai deschis-o!
Doar eu, din sute de femei,
Iubirea ți-am aprins-o.

Ești jarul din prezentul meu,
Iar eu, a ta văpaie,
Chiar dacă nu ești semizeu,
Nici eu zâna bălaie

Dintr-o poveste de demult,
Trăită-n antiteze.
Mai simt și-acum al tău tumult,
El face să vibreze

Adâncul unei inimi reci
La început, dar care,
Topindu-se, rămâne-n veci
Sublima ta cărare.

Pe coama unui gând fugar,
Răzbatem împreună,
Prin timpul – veșnicul avar,
De-acum, mână în mână...

Șampanie și noi

Astăzi este sărbătoare,
Ziua când ne-am cunoscut
Și când tu, în a mea viață,
Ca un vis ai apărut.
Parcul este plin, e seară.
Ninge vesel cu salcâm.
Noi, îmbrățișați pe-o bancă,
Parc-am fi pe alt tărâm.

Muzica din filigorie
Nu-ți dă voie să mai pleci,
Cu-ale ei acorduri line,
De prin anii `90.
Rătăcit ești prin secunde,
Eu m-am regăsit în tine.
Soarele privește galeș,
Iar amurgul, leneș, vine.

Simt că e solemn momentul
Și iubesc a ta strădanie,
Mai ales când, ca prin farmec,
Scoți o sticlă de șampanie.
Două cupe aburite,
Tot ca printr-o vrajă-apar apar,
Să pecetluiască-o clipă
Toastului tău lapidar.

N-ai nevoie de cuvinte,
Îmi vorbești intens cu ochii.

De emoție, simt cum tremuri,
Tandru, buzele-ți apropii.

Avântat, sărutul umed
Răscolește-al nostru-amor
Și chiar de te am în brațe,
Straniu, tot îmi este dor.
Tu mă faci în orice clipă
Să mă simt ca o zeiță.
Pe obraz mai port parfumul
Tău cu iz de lămâiță.

Cupele ciocnim alene.
Timpul parcă stă pe loc,
Numai luna ne zâmbește,
Blândă, dintr-un vârf de plop.
Doar acuma ne dăm seama
Ce-ntuneric ne-nconjoară.
Când ne-am așezat pe bancă,
Abia s-a gătit de seară.

Parcul e pustiu. Cu toții
S-au retras în a` lor case.
Poate-au vrut, discreți, să plece
Și în pace să ne lase.
Ora s-a făcut târzie.
Nu contează, ce decor,
Ca un vis de primăvară,
Numai bun pentru amor!...

Floarea iubirii

Ai semănat iubirea în mine
Cu semințe de suflet,
Iar acum rodește,
Crescând în inima mea,
Precum o floare a dorinței.
Tulpina ei
Atinge cerul.

Plouă cu petalele delicate
În ființa mea,
Fiecare petală
Presară parfumul dragostei
Peste clipele vieții mele,
Peste sentimentele dezgolite
De orice inhibiție sau ipocrizie.
Patima ta mă pârjolește
Ca o mare în flăcări,
Dar mă sting
Cu lacrimile de fericire,
Izvorâte din ferestrele ochilor.

Un răsărit se naște între noi
Și ne învăluie cu soarele bucuriei,
Zâmbindu-ne pe chip.
Norul uitării
S-a așternut, în sfârșit,
Peste colbul amintirilor.
Ești dimineața existenței mele,
Oaza de lumină
A destinului meu!

Dor de noi

Mi-e dor de un nou început,
De buzele tale râzând!
Tăcerea de azi m-a durut,
Pierdută-s în neguri, plângând.

Te vreau așa cum erai:
Nebun de amor și rebel!
Pe-atunci eram ce-ți doreai,
Acum nu ești tu, ești un „el”!

Confuz și distant, ești sedus
De-un loc doar de tine știut,
Pe-o altă planetă, mai sus;
Ți-e gândul departe-abătut.

Aș vrea să revii la ce-ai fost,
La mine, cu suflet și gând,
Tăcerea de azi n-are rost,
Mi-e eul străin și plăpând!

Mă doare răceala din noi
Și timpul ce trece grăbit!
Un bulgăr de gheață, un sloi,
În pieptul tău bate, zorit.

Mai lasă-mă iar să te prind
În brațele-mi calde, duios,
Și patima să-ți reaprind,
Așa cum odată a fost!...

Tăcerea ta

Mă ninge azi tăcerea ta,
Pe umeri o simt tristă, grea,
În inimă e ca un foc,
Ce arde-ntr-un continuu joc,

De-a viața stearpă, fără sens,
Șofând ades pe contrasens.
Mă plouă vorbele-ți ce mint
(Cu noi iluzii mă alint),

Respirul tău înfiorat
Și pașii-ți repezi pe asfalt.
Mă dor secundele ce trec,
Când, cu privirea, te petrec,

Iar tu-mi arăți spatele-anost,
Să te mai strig... nu are rost.
Hain, mi-ai retezat din zbor,
Refugiindu-te pe-un nor.

Ți-ai ridicat acolo zid,
Crezând că lupți, ca Baiazid.
Te-ai îmbrăcat, subit, în spini,
Durerea mea n-ai cum s-alini.

Rămâi, atunci, pe cerul tău,
Meteorit instantaneu,
Neverosimil călător,
Pe-a vieții scenă crud actor!

Sărut perfid

Sărutul tău mi-a zăbovit pe buze,
Privirea ta mă doare, sângerând.
Mi s-au stârnit, pe loc, gânduri confuze
Despre această dragoste, vibrând.

Furtuna-nceţoşează lent oraşul,
Iar norii-mbrăţişează blândul soare.
Am sentimentul viu că tu eşti laşul
Ce calcă-a mea iubire în picioare!

Un teatru ieftin joci, dar nu te prinde,
Căci măştile-ţi cad, toate, rând pe rând!
Credeam că a mea patimă te-aprinde,
Dar văd că numai eu palpit, arzând.

Ce rost mai au minciunile, durerea,
Când tu deja te-ai hotărât să pleci?
Ţi-am dat făptura mea, ca pe averea
Cea mai de preţ, acum şi până-n veci!

Sărutul tău a fost ca şi-al lui Iuda,
Doar un spectacol şi nimic mai mult!
Nici nu mai meriţi, ca pe vremuri, truda
Să stau pe loc şi vorbele-ţi s-ascult!

Privesc pe geam la paşii tăi prin ploaie
Şi mă gândesc la tot ce am avut.
Nu vreau să plâng, dar lacrimi curg şiroaie
Din ochii mei, trădaţi de un sărut…

Dragoste la prima vedere

Mi-ai dăruit un zâmbet -
Senină dimineață,
Când l-am văzut, pe dată
Mi s-a topit din gheață.

Privirea ta blajină
În suflet îmi pătrunde,
În colțișorul sumbru,
Ce-n pripă îți răspunde.

El, brusc, se luminează
Și vrea să se deschidă,
Încet, să-mbrățișeze
Iubirea ta avidă.

Mă simt stingheră, însă
Îmi fac curaj și caut
Să-mi risipesc din teamă.
La radio cântă-un flaut.

Pe notele duioase
Visez a` tale buze,
Cum mă sărută, parcă,
Sălbatice, confuze.

Tulburător, se naște
Al nostru „coup de foudre“.
În zare, marea spală
Nisipul fin, o pudră

De aur, prețioasă,
Încinsă de la soare.
Nu doare depărtarea,
Dorul de tine doare.

Deși te am alături,
Acum nu-mi mai ajunge,
Te vreau când ești cu mine,
Când nu, secunda-mi plânge.

Acest amor teribil
Deja mă obsedează,
Noi zile-mi par milenii,
Iar nopțile sunt trează.

Precum o umbră, caut
Să te urmez oriunde,
Căci, știi doar, tu de mine
Nu te mai poți ascunde!

Mă-ntreb de-i o pedeapsă
Febrila ta chemare,
Sau doar, în a mea viață,
O pată de culoare.

Un înger ești sau demon,
Oricum nu mai contează,
Plutesc printre himere,
Ori sunt aproape trează?

Casa mea

Casa mea
E un tren grăbit
Spre adâncimea sufletului tău,
Limpede ca un izvor de munte,
E un stejar falnic,
Cu ramurile atingând stelele
Și rădăcinile adânc înfipte
În câmpia speranței.

Casa mea
E castelul din povești,
Unde eu sunt prințesa,
Fermecată de iubirea ta,
Norul care aduce ploaia
Într-o zi toridă
Și cuibul rândunelei,
Care-și hrănește cu grijă puii.

Casa mea
E banca din bătrânul parc,
Unde ne-am reînnoit jurămintele iubirii,
Cupa florilor,
Din care albinele își sorb nectarul,
Și iarba mătăsoasă de pe coama dealului,
E cabana din vârful muntelui,
Unde ne-am iubit pentru prima oară,
Și barca în care vâsleam împreună,
Pe oglinda sidefie a lacului.

Casa mea
E la pieptul tău,
Unde-ți simt respirația
Și văpaia din suflet,
E acolo unde mă simt bine,
Oriunde suntem împreună,
În inima ta,
În viața ta,
În destinul tău!

Antiteze

Cu poeme te dezmierd,
Din zori până-n seară,
În iubirea ta mă pierd,
Ploaia mea de vară!

În cuvinte mă îmbrac,
Când mă faci să sânger,
Uneori ești pui de drac,
Alteori ești înger.

Cu petale te alint,
De la flori de gheață,
Pe câmpia ta colind,
Până dimineață.

Tu ești focul meu încins,
Tot tu ești și apă,
Tu mă stingi, tu m-ai aprins,
Jarul tău m-adapă…

Aroma mea

Deoarece nu recunoști
Că nicicând nu mă vei uita,
Eu ți-am lăsat azi, pe cearșaf,
Parfumul ce te-nnebunea.

Petale moi de trandafir
Ți-am răsfirat lent pe covor,
O inimă din lumânări
Aprinse, ca sublim decor.

Fotografiile cu noi
Le-am aruncat, neglijentă,
Și pe fotoliu ți-am lăsat
Cămașa roz, transparentă.

Iar la birou, într-un sertar,
E noua mea poezie
Și o șuviță rebelă,
Dulce-amintire să-ți fie.

Când dorul te va cuprinde,
Atât îți cer: nu uita
C-am fost și eu călătoare,
Pierdută prin viața ta!

Nu am rostit niciodată
Cuvinte în zeflemea.
Tăcut, și cearșaful plânge,
Discret, după-aroma mea…

Septembrie și tu

Inima mi-e plină azi de tine,
Suflet drag ce-mi năpădești ființa.
Frunze ruginii sărută glezna-mi,
Eu aștept să îmi pronunți „sentința”

De-a fi pedepsită cu uitarea –
Colbul cenușiu al depărtării.
Toamnă e în partea mea de lună,
E septembrie deasupra mării.

Curcubeul mângâie amurgul,
Norii mi-au umbrit perfid dorința
De-a răzbate liniștea-nserării;
Mă-mpresoară, clară, neputința.

Tu ești dulcea mea închipuire,
Călător febril prin gândul meu.
Sub perdeaua toamnei, delicată,
Mă refugiez, pierdută, eu,

Și aștept să plouă-n noi cu stele –
Diamante-n noaptea-ntunecată;
Toamna fie-mi azi de tine plină,
Cum e bolta de luceafăr luminată!

Insomnie cu tine

În fiecare noapte
Adorm cu vocea ta
În gândul meu, departe
De lumea asta rea.

Cuvintele de gheață,
Ce astăzi ni le-am spus,
Ne-au ridicat o ceață
În suflet, nori au pus.

N-am liniște, mi-e frică
De gânduri care-mi vin,
Mă fac îndată mică,
Cu poza ta m-alin.

Am cearcăne albastre
Sub ochii obosiți.
Dorm cactușii în glastre,
Cu toții, istoviți.

Mai simt încă pe gleznă
Sărutul tău duios.
Mă uit pe geam, e beznă,
Stingheră-i dureros.

E prima noapte-n care
N-adorm pe al tău umăr,
M-agit cu disperare,
Secundele n-au număr.

Brusc sună telefonul,
Tresar și mi-este teamă.
Ridic, dar vine tonul,
Nici nu mai bag de seamă.

E-aproape dimineață,
Fără-un minut de somn,
Toți se trezesc la viață,
Eu încă-ncerc s-adorm.

Sosită-i clipa-n care
Stăteam la o cafea.
Pe cer, în depărtare,
Dispare-ultima stea.

Un pas grăbit la ușă -
Deschid și-ncep să tremur:
Ești tu, iar de emoție,
Pierdută, mă cutremur.

Cuvinte risipite
Alunecă pe buze,
Dar brațele dorite
Nu mai au timp s-acuze,

Căci mă săruți sălbatic.
În ochi cald ne privim,
Timpul devine static
Și… mergem să dormim.

Marea și noi

Valuri înalte de țărmuri se sparg
Și conturează sublim un pastel,
La orizont mai clipește-un catarg,
Cerul albastru se sprijină-n el.

Mână în mână, nestăviliți,
Prindem din zare mănunchiuri de stele,
Versuri caline suav îmi reciți –
Rătăcitorul pe buzele mele.

Seara coboară pe trepte, cochet,
Palida lună cu ea a venit.
Eu fredonez un refren desuet,
Fără-nceput și fără sfârșit.

Muzica sferelor ne-o-nchipuim
Ca pe o scumpă delectare,
Prin constelații tăcute plutim,
Dar ne trezește un geamăt de mare.

Doar pescărușii, în zborul lor lin,
Ne scot cu grabă din reverie -
Doi visători în tabloul divin
Și cu natura în armonie.

Înlănțuită la pieptul tău blând,
M-ascund de tot ce mă-nconjoară,
De amintiri dispărute, pe rând,
Pe fine-acorduri de chitară…

Ard ca o flacără...

Ard ca o flacără la sânul tău –
Aprinsă iederă, mă împletesc,
Pe trupul gol, cu un aplomb firesc,
Refugiată din întinsul hău.

Dispare totu-n jur, mai ești doar tu,
Iubitul meu cu iz de fruct sălbatic,
În peisajul sumbru și tomnatic,
Ce-n noaptea asta e al nostru-atu.

Și evadând în aprigul amor,
Privim la stropii gingași, în cadență -
Păstrează ritmul și fac reverență
Pământului, într-un sublim decor.

Se zbate inima-mi sub decolteu,
Palpită caldă și înfiorată,
Într-o iubire pură-adevărată,
Pe geana nopții, lângă șemineu.

Iar prin fereastră, vântul călător
Ne face semne cu-a` lui crengi în aer,
Se-aude al naturii nostalgic vaier,
Tu mă răpești la tine, pe un nor,

Să îmi depui, pe buzele-mi fierbinți,
Sărutul fin cu gustul de migdale.
Doar tu dai viață clipelor banale,
Când pătimaș sau tandru mă alinți!

Bezna din suflet

Mor și renasc în fiecare zi,
De dor amarnic și de întristare,
De simțământul fără-asemănare,
Arzând între „a fi” și “a nu fi”.

Parcă mai ieri simțeam, ca un fior,
Himerica iubire dintre noi,
Dar ziduri reci s-au ridicat apoi –
Înspre abis e pașnicul meu zbor.

Lăsat-ai urme pe sufletul meu,
Pășind pe el, la fel ca pe-o cărare,
L-ai destrămat apatic în uitare –
Crepuscul cu recul instantaneu.

Tăcerea mea te roagă să-mi vorbești!
Eram minunea ta - un „chip de înger”,
Acuma-s umbră fără glas și sânger,
Când, fără nici un rost, mă pedepsești.

E iarnă între noi și este frig.
Se scurg, ca fumul, clipe transparente
Din ore reci, rămase repetente,
Sub luna palidă ca un covrig.

Planez, ostilă, într-un vis pierdut,
Urând aproape tot ce mă-nconjoară,
E beznă-n viața mea, deși nu-i seară,
Se zbate-n ceață tot ce am avut…

Iarna din ochii tăi

Ninge nostalgic cu visuri pierdute,
Vrajba din noi s-a întețit,
Vechiul amor s-a potolit,
Clipele s-au oprit, abătute.

Privesc în album și n-o recunosc
Pe fata ce-odată eram,
Când, plină de viață, pluteam
Pe aripi de vis, dorind să te cunosc.

Ca vântul în cale mi-ai apărut
Și inima mi-ai răpit-o,
Sălbatic ai amăgit-o,
Fără să-ți pese ce mult m-a durut.

M-apasă-anotimpul din ochii tăi,
Un crivăț mă-nvăluie lent.
La dragoste ești repetent,
Îngheață în suflet mugurii săi.

Mi-e teamă că, astăzi, ce-am construit,
Castel de nisip, se surpă,
Căci timpul hain îmi uzurpă
Din anii în care te-aș fi iubit…

Iluzii de îndrăgostit

Te-aștept tăcut la un pahar de vin,
Cu rubiniul său înflăcărat.
Poate-ți mai amintești că altădat`
Îi savuram în doi parfumul fin.

Și tot în doi, romantici, evadam
Pe-acordurile dulci de pianină,
Tu mângâiai doar clapele-n surdină,
Eu, copleșit de-amor, te sărutam.

Mai croșetezi tăcută amintiri,
Din fire nevăzute de poveste.
Iubirea din trecut, azi nu mai este,
Se-nalță toamna noii amăgiri.

Mi-am zăvorât iubirea-ntr-un sertar
Și cheia, hotărât, am aruncat-o,
Sperând că numai tu, însingurato,
O vei găsi, printr-un noroc bizar.

Dar așteptarea îmi transformă-n vis
Iluzii vagi, clădite pe nisip,
N-am lacrimi să mai plâng, nu pot să țip,
Trecând brusc în Infern, din Paradis.

Ucizi în mine timpul ce-a rămas.
La sute de icoane degeaba mă închin,
Paharul tău de vin rămas-a tot plin,
În viața-mi nu mai vrei să faci popas…

Joc în doi

Aș mai putea să plâng, dar nu o fac,
Nu vreau să-ți dau o dulce satisfacție,
Căci mi-ai intrat în suflet prin efracție,
Furând iubirea, ca un vârcolac.

Te-ai înfruptat, flămând, cu dragoste
Din vastul meu adânc nou izvorâtă,
De parcă fost-a tocmai coborâtă
Din cer, și-ai devenit o pacoste.

Tandrețea este doar un joc în doi,
Care se-nvață bine practicându-l,
Nu poți să te transformi în as cu gândul,
Ci pe „teren”, printre ciulini, prin ploi,

Iar după ce ai prins îndemânarea,
Nimic nu te oprește să câștigi!
(Suntem supușii-aceleiași verigi,
Lansându-ne spre-o nouă stea chemarea.)

Vrând să câștigi mereu și evident,
Ai încercat să joci de unul singur,
Ca premiul să îl iei tot tu, desigur,
Deținător al „mizei“, permanent...

Iubire în agonie

Iubirea noastră moare, tremurând
De teamă, de neliniști și regrete.
Cândva stăteam prin parcuri, la șuete,
Azi ne înstrăinăm tăcuți, plângând.

Iar timpul ce înșală - un hain,
Nu va putea vreodată să revină
Și sufletu-i însângerat de vină,
Ne moare, zi de zi, câte puțin.

Tu mă ucizi cu nepăsarea ta,
Pe care-o afișezi cu nonșalanță,
Crezând, probabil, că-ți pierzi din prestanță,
Dacă-ți pleci ochii spre privirea mea.

Cărare mi-ai făcut în inimă,
Cu vorbe grele, pline de otravă.
(Flori culegeai, dar semănai doar pleavă,
Când eu credeam că arzi de patimă.)

Iubirea ta-i o mică flacără,
Ce pâlpâie-ntr-un muc de lumânare,
A mea… e toată arșița din soare.
Plină de dor, și-acum mai scapără.

Și-atunci... oare de ce să mai rămân,
Pentru un vis pierdut sau o speranță?
Mai bine uit de tot într-o „vacanță”,
Nu are rost plecarea să-mi amân!

Noi doi nu iubim la fel

Noi doi nu iubim la fel,
Oricât de mult am încerca:
Eu sunt azi Afrodita ta,
Iar tu, Adonis cel rebel.

Noi doi nu iubim la fel,
Eu, răsăritul luminos,
Iar tu, amurgu-ntunecos,
Suntem într-un nestins duel.

Noi doi nu iubim la fel,
Eu sunt norul care plânge,
Tu ești lacrima ce frânge,
Însă avem același țel.

Noi doi nu iubim la fel,
Viața mea-i mugur de floare,
Tu ești spinul ce mă doare,
Dar totuși vreau al tău inel!

Trupul meu

Trupul meu
Este templul tău,
Lutul care,
Sub mâinile tale măiestre,
Prinde forme bizare,
Dar concrete și statornice.

...Este clepsidra timpului
Pe care mi-l dedici,
Când mă îmbrățișezi,
Este rațiune și simțire,
Abis și înălțare,
Aripă de fluture în zbor,
Tot ce îți dorești tu să fie,
Atunci când ești cu mine
Sau când nu ești.

...Este agonie și extaz,
Când mă supui, dorindu-mă,
Cascadă în cădere
Și zbatere neobosită,
Este duioșie și nebunie, în același timp.

...Este roua dimineții
Și căldura soarelui de vară,
Care-ți topește gheața din suflet,
Este un lujer de floare catifelat și fin,
Al cărui parfum te stârnește necontenit,
Când mă iubești sălbatic,
De parcă ar fi ultima noastră zi.

Trupul meu
Este trupul tău,
Atunci când, contopindu-ne,
Formăm o singură ființă,
Acum, aici, etern...

Noapte în mine

Ninge cu aștrii târzii
Peste înserare,
E târziu, tu nu mai vii,
Geme-o stea de mare.

Luna doarme peste zări,
Slabă-ncercănată,
Mângâind, în depărtări,
Cerul fără pată.

Inima mi s-a oprit,
Suflă vântul rece,
Orizontul infinit
Parcă stă să plece.

Abătută, am rămas,
Așteptând o rază
De speranță-n al tău glas,
Până la amiază…

Ești tot ce mi-am dorit!

Te-am cunoscut
La margine de timp,
Între vis și realitate,
Între agonie și extaz,
Atunci când credeam
Că nu mai există nimic,
Decât cenușa amintirilor
Și rămășițele unui suflet zdrobit.

Mi-am imaginat
Că ai putea fi
Exact așa cum ești
Și ai apărut,
Proiecția minții mele,
Într-o lume
Pe care o credeam ostilă,
Când, de fapt, cea ostilă mie eram eu.

M-ai învățat să trăiesc
O a doua tinerețe,
Mai intensă chiar
Decât adolescența,
M-ai învățat să zâmbesc din nou
Și să mă bucur
De orice clipă, de fiecare răsărit de soare
Și de fiecare apus.

Mi-ai arătat
Că și o pasăre rănită
Își poate înălța aripile spre cer,

Bucurându-se de zborul ei lin.
Mi-ai spus
Că niciodată nu e prea târziu să fii fericit,
Trebuie doar să-ți dorești atât de mult,
Încât, până la urmă, să ți se întâmple.

Ai apărut
Ca un vis frumos într-o noapte senină de vară.
Pe cerul meu de stele,
Tu ești cea mai frumoasă stea!
Îmi încălzești sufletul
Și îmi atingi corzile inimii
Într-un mod special, unic,
Așa cum nimeni nu a mai făcut-o vreodată!

Te-am cunoscut
La margine de timp,
Dorindu-mi să-ți fac loc în viața mea.
Te așteptam să vii,
Deși nici măcar nu bănuiam că exiști.
Ești tot ce mi-am dorit
Și chiar mai mult decât atât,
Ești tot ce aveam nevoie,
Să pot prinde aripi spre viață din nou!

Primul și ultimul sărut

M-ai cucerit cu un sărut
Discret, sfios, pe buze.
Îmbujorat, apoi, pe loc
Te-ai rătăcit în scuze.
Sfiala ta chiar mi-a plăcut,
M-a fermecat pe dată.
Ador băieții care sunt
Timizi, precum o fată!

M-ai mângâiat, apoi, c-un braț,
Pe umărul meu drept,
Cu celălalt, ușor m-ai prins,
Mi-ai dus palma la piept.
Simțeam că-ți bate inima,
Nebună-nfiorată,
Iar de emoție, mă topeam
La fel ca o-nghețată.

Eram doar doi copii naivi,
Cu vise-n loc de minte,
Glumeam cu tot ce era-n jur,
Chiar și cu cele sfinte.
Tu mă iubeai, eu te-adoram,
Și totul era bine,
N-aș fi crezut că, într-o zi,
Brusc vei uita de mine.

Ai tăi părinți te-au informat
Că „nu-s de nasul tău”

Și că, de nu mă părăsești,
N-o să-ți fac decât rău.

Te-ai speriat și ai rostit
Cuvinte ce-au durut,
Apoi, pe buze mi-ai lăsat
Un ultim cald sărut.
Azi, după douăzeci de ani,
Tot singur ai rămas,
Căci mai regreți, chiar și acum,
Acel teribil pas.

M-ai vrea pe loc în viața ta,
Dar este prea târziu,
Căci eu iubesc un alt bărbat,
La tine n-am să viu!
Dac-ai uitat, îți amintesc
Că… „nu-s de nasul tău”
Și că, a ta dacă aș fi,
Ți-aș face numai rău.

Așa că du-te liniștit
Pe drumul vieții tale
Și, crede-mă, în nici un caz,
Eu n-o să-ți stau în cale!
A fost demult un vis frumos,
Cu doi copii și-un soare,
El încălzea iubirea lor,
Ce ne-ngrijită, moare…

Sunt femeia ta

Tu ești sculptorul meu,
În mâinile tale măiestre
Sunt ca o bucată moale de lut,
Pe care o modelezi delicat,
Transformând-o, în fiecare zi,
În altceva.

Cu tine,
Căutarea mea a luat sfârșit.
Tu dai un sens existenței mele
Și mă faci să simt că trăiesc,
Nu doar că sunt în viață!

Uneori mă simt vinovată
Că sunt atât de fericită cu tine,
Dar nu te opri,
Continuă să mă faci femeia ta,
Așa cum ai visat
Că aș putea fi,
În spectacolul vieții noastre!

Tu mă aprinzi, în fiecare clipă,
Ca pe o torță,
Și tot tu mă stingi
Cu dragostea ta zbuciumată,
Ca o mare în clocot!

Ești liniștea mea… plină de neliniște,
Cheia sufletului meu!
Nimeni, în afară de tine,

Nu-i poate deschide lacătul,
Nu poate pătrunde în cămăruța-i ascunsă!

Tu ești scânteia
Care mă ține în viață,
Iar fără tine,
Inima mea ar suspina sau și-ar înceta bătăile!

Sunt femeia ta,
Sculptează-mă,
Modelează-mă,
Redefinește-mă,
Căci, indiferent ce ai face cu mine,
Știu că lângă tine
Nu trebuie să-mi fie teamă,
Fiindcă eu sunt TU,
Iar ție nu ai putea să-ți faci rău!

Dor de tine

Ai fost cândva doar o himeră,
Dar te-ai ivit printre cei vii,
M-ai cucerit cu șarmul tău,
Așa cum numai tu o știi.
Înfiorată, m-am pierdut
În ochii tăi ca mura coaptă,
M-ai mângâiat ușor pe păr,
M-ai alintat duios, în șoaptă.

În inima-mi – vulcan nestins,
Ce era gata să erupă,
Iar în obraji, numai bujori,
Ca vinul roșu, vechi, în cupă.
Ca o cascadă resimțeam
Iubirea-n suflet clocotind,
Imaginându-ne, tăcuți,
Cum e să te înalți, plutind.

Erai al meu înalt stejar,
Eu – salcia ta plângătoare,
În jurul tău mă împleteam,
Mă contopeam cu-a ta culoare.
Doi tineri rătăciți prin timp,
Ce-și căutau un sens în viață
Și se-agățau de-un vis frumos,
Ucis hain spre dimineață.

Când ai plecat din viața mea,
Ai părăsit și trandafirii,

Petalele s-au ofilit
Și am rămas numai cu spinii.

Iar fiecare spin e-o rană,
Adânc în sufletu-mi săpată,
Lacrimi fierbinți o spală zilnic
Și încă nu e vindecată.
Cu fiecare zi ce trece,
Îmi este tot mai dor de tine
Și mă gândesc intens la clipa,
Când mi-ai stârnit doar dulci suspine.

Aștept să te întorci chiar mâine
Și să îmi readuci norocul,
Vreau patima să-ți reînvie,
Căci eu sunt aerul, tu focul.
Doar amândoi, ca și o torță,
O flacără sublim arzând,
Putem să reclădim iubirea,
Cu un predestinat cuvânt.

Acel cuvânt e viața-mi toată,
Iar cerul meu stă-ntreg în el.
Când îl găsești, tu să mă cauți,
Să-mi pui în deget un inel!
Cu el, să mi te dărui veșnic,
Ca pe-un cadou neprețuit,
Să ne-amintim, cu nea la tâmple,
Cândva, ce mult noi ne-am iubit...

Pentru tine

Aș pleca cu tine la marginea lumii,
Acolo unde răsăritul se întâlnește cu apusul,
Iar Raiul și Infernul se țin de mână,
Dar nu știu dacă aș putea prinde aripi
Să zbor până la inima ta, aflată dincolo de nori!

Aș despleti pentru tine cosițele verii
Și le-aș transforma în spice de grâu,
Dar nu cred că ele ți-ar potoli
Foamea neostoită de mine.
Mai bine te hrănesc eu cu sărutări!

Aș dezbrăca cerul de mantia sa de stele,
Să mă-nfășor cu ea și să te cuceresc,
Dar poate că cerul ar fi gelos
Pe frumusețea ce m-ar învălui
Și m-ar pedepsi cu o ploaie de meteoriți.

M-aș acoperi cu ghirlande de mărgăritare,
Să-ți iau ochii cu strălucirea mea,
Dar tu mi-ai spus că nu am nevoie,
Fiindcă, pentru tine, eu sunt cel mai frumos giuvaier,
Mai bine mă-mpodobesc cu picăturile calde de ploaie.

Aș trage clopotele lumii,
Să îmi vestesc iubirea,
Dar mi-ar fi teamă că o alta mi te-ar răpi,

Și-atunci mai bine te dezmierd încet, cu versuri de dragoste,
Să-ți încălzesc sufletul și să rămâi numai al meu!

Aș ține veșnicia de mână pentru tine,
Să nu plece, să ne mai dea timp,
Ca nu cumva, îmbătați de iluzii,
Să uităm că viața e doar o sclipire
Și să irosim scânteia divină din noi!

Înger căzut

M-agață trecutul în chingi de oțel,
N-am cum să mi-l scot din minte:
Când eu te iubeam fierbinte,
Te prefăceai partenerul fidel.

Vorbele mele sunt risipite
Ca norii – cenușă în vânt.
Acuma mă lași așteptând
După aprinsele nopți dorite.

Am devenit al tău înger căzut
Și asta nu pot să îndur,
Trăiesc sentimentul obscur
C-alt înger în cale ți-a apărut.

Ochii tăi triști mă ating, vinovați,
Străin ești de-a mea iubire,
O altă cumplită-amăgire
Ucide din anii mei minunați…

Poveste de dragoste

Ploua cu stele sidefii pe mantia nopții,
Atunci când te-am întâlnit pentru prima oară.
Ochii tăi misterioși, de catifea,
Mă sorbeau, picătură cu picătură,
Până n-a mai rămas nimic,
Decât oglinda unui suflet.

Mi-ai luat mâna într-a ta
Și mi-ai ghicit în palmă.
Mi-ai spus că linia vieții mele
Se intersectează cu a ta,
Că locul meu
Este sub soarele tău –
Mantie protectoare a iubirii
Pe care vrei să mi-o dăruiești.

În iarbă cântau greierii,
La o chitară imaginară,
Vibrând în ritmuri armonioase,
Iar stelele erau martorii noștri tăcuți,
În senina noapte de septembrie.

Plutea în aer o aromă de toamnă.
Copacii păreau că poartă
O haină de sărbătoare,
În cinstea iubirii noastre,
Care se năștea.
Luna ne îmbrățișa
Cu razele-i sclipitoare,
Iar perdeaua cenușie a nopții

Ne ascundea emoția de pe chip și din suflet.

A fost suficientă o clipă
Sub magicul clar de lună,
Să ne dăm seama
Că suntem făcuți unul pentru celălalt,
Decisiv și iremediabil.
A fost destul să-mi cuprinzi umerii cu brațul,
Pentru a înțelege că nu mai trebuie să caut,
Fiindcă tot ceea ce-mi doream
A venit, în sfârșit, în calea mea,
E chiar lângă mine...

Zbor

E-atâta frumusețe-n ochii tăi,
Și-atâta cântec îți ascult pe buze,
În serile ploioase și confuze,
Aprinse de romantice văpăi!

E-atâta liniște în visul tău,
Un paradis de soare și lumină,
Iar eu, prințesa gingașă, divină,
Salvată de răpirea unui zmeu!

E-atâta patimă în al tău zbor!
Mă iei pe aripi și mă porți spre aștri,
Pierzându-ne, ca doi tăcuți sihaștri,
Pe coama fumurie-a unui nor...

Iubire destrămată

Te-am adorat... Râvneai la cerul plin de stele,
Privind la soare, chiar și mai departe.
Ai fost luceafărul din gândurile mele,
Dar astăzi nu mai am de tine parte.

Am străbătut pe jos Infernul, prin ruine,
M-am înălțat, plutind, ca o cometă.
Acum, constant, doar amintirea ta revine
Și stă cu mine, zilnic, la șuetă.

Nu pot să lăcrimez nici noaptea, în coșmaruri,
Cu toate c-al meu suflet sângerează.
În minte mai păstrez Crăciunul plin de daruri,
Când până-n zori de zi rămas-am trează.

Te-adăpostești, tăcut, în norii dimineții
Ori în amurgul care stă să vină,
Te văd obscur și-n aburii pierduți ai ceții
Sau la amiază-n raza de lumină.

Ca o străină, mă refugiez în mine
Și îmi înec durerea-n izolare,
Nici nu mai știu dacă-mi va fi odată bine,
Mă pedepsesc, retrasă în uitare.

Nu mai e loc pentru regretele deșarte,
Ce vor haine-n suflet să-ncolțească,
Simt, amorțită, cum alunec lent spre moarte,
Aș vrea să scap, dar cine să m-oprească?

Doar tu mai poți, subit, să mă salvezi din haos,
Dar te-ai pierdut prin labirintul minții,
La viața mea nu mai ești dulcele adaos,
Trecutul nostru însă-l țin cu dinții.

Ne-am întâlnit, ori prea târziu, ori prea devreme,
Și ne-am hrănit cu vise destrămate,
Dintre noi doi, doar tu ești cel care se teme
De clipele răzlețe și uitate.

Deci lasă-mă acum, pustie și pierdută,
Nu-ntoarce capul înapoi de pe-al tău drum!
M-ai cucerit cândva cu greu, ca pe-o redută,
Nu ai știut să mă păstrezi și-azi totu-i scrum…

La poarta inimii

Astăzi mi-a bătut la poarta inimii
Sărutul tău.
I-am deschis cu o lacrimă.
Tristețea s-a speriat și s-a ascuns, timidă,
În spatele unui zâmbet.
Distanța dintre noi s-a topit,
Prefăcându-se în gânduri.
Cuvinte fără conținut mă copleșesc,
Dar le alung,
Nu am nevoie de ele,
Îmi sunt de ajuns tăcerile noastre –
Muzică a sufletelor.

Cine ești tu?

...Ești cărarea vieții mele,
Care mă poartă neîncetat
Pe câmpia fără margini a iubirii,
Unde eu înfloresc, precum o floare rară.

…Ești lumina de pe cerul sufletului meu,
Ce mă dezmiardă cu blândețe,
Îmbrățișându-mă, caldă și primitoare,
Ca o mantie de catifea.

…Ești ploaia din cer, răcorindu-mi fruntea
Și desenându-i formele trupului meu,
Ca o mângâiere delicată și fină
De mătase argintie.

...Ești primăvara existenței mele,
Ce rodește iubire
Și mă îmbată cu aroma ei
De fericire fără limite.

...Ești *luminița de la capătul tunelului*,
Ivită doar pentru mine,
Smulgându-mă din prăpastia întunericului,
Ce voia să mă înghită cu totul.

...Ești gândul meu, care a prins formă
Și a devenit trup,
Focul ce mă pârjolește
Cu flacăra nestinsă a pasiunii,
Muza mea din fiecare zi,

Ești unic și irepetabil pentru mine,
Ești fiecare colț din univers!
Tu... ești tu... și nici nu am nevoie de mai mult!

Iubire apusă

„La radio se-anunță ploi“,
Spunea un vers al unui cântec.
Ascunși în al tristeții pântec,
Parcă ar fi vorba de noi.

Afară plouă-ntr-adevăr,
Peste-ale mele visuri ninge
Și vechea patimă se stinge,
Chiar de m-alinți tăcut pe păr.

Iar soarele dorinței, viu,
Se-ndreaptă leneș spre apus,
Duce cu el… tot ce-i de dus.
Nimic nu mai rămâne, știu!

„Minunea ta din zori de zi“,
Cum îmi spuneai, nu mai există!
Împătur lacrimi în batistă,
Gândindu-mă la ce va fi…

Îndrăgostită de iubire

Sunt îndrăgostită de iubire,
Inima îmi zburdă, surâzând,
Vreau să le dau aștrilor de știre
Cum e să trăiești intens, arzând!

Fiecare clipă mă inundă
C-un surâs de soare fără nori,
Viața e senină și profundă,
Dacă poți tot ce-i în jur s-adori.

Vreau să văd în oameni numai bine,
Când privesc adânc în ochii lor,
Să nu mai aud în jur suspine,
Ci doar „te iubesc“ și „te ador“!

Dragostea e singura scăpare
Din neantul ce plutește-n jur,
Este minunata evadare
A simțirii, dintr-un cerc obscur!

Fără ea, al nostru suflet moare
Și ne lasă ca un pom uscat,
Existența nu are savoare,
Fără-un condiment așa ciudat,

Dar poate să nască numai lacrimi
De tristețe, nu doar bucurie,
Căci și cele mai nebune patimi
Pot să se transforme în furie.

Orice sentiment, ca să trăiască,
Trebuie-ngrijit doar cu răbdare,
Singur, el nu are cum să crească,
Dacă-atenție destulă n-are.

De aceea, poate e mai simplu,
De iubire să fii-ndrăgostit,
Fiindcă-atuncea nu contează timpul
Ce l-ai rezervat pentru iubit!

Urma pașilor tăi

Îmi amintesc
Urma pașilor tăi în nisip, pe malul mării,
Când, ținându-ne de mână,
Scrutam nemărginirea.

Îmi amintesc
Urma pașilor tăi în iarba alintată de soare,
Când, sărutându-ne,
Zburdam împreună cu greierii.

Îmi amintesc
Urma pașilor tăi pe cărarea sufletului meu,
Când, îmbrățișându-ne,
Vibram la unison, pe corzile unei chitare
imaginare.

Voi păstra
Urma pașilor tăi, noapte și zi,
Lângă pașii mei,
Pentru totdeauna…

Întrebări

De ce mă pedepsești și-mi iei iubirea,
Pe care, zi de zi, mi-o dăruiești?
De vrei să mor ori să mă pierd cu firea,
E cea mai bună cale ce-o găsești!

De ce nu vrei să ierți o clipă care
Nu ne-a adus decât nefericirea?
Iubirile cum avem noi sunt rare,
Ar fi prea tristă-acum dezamăgirea.

De ce vrei să mă faci să sufăr, oare,
Când ieri spuneai că mă iubești profund?
Iubirea ta, acum, trecut îmi pare,
Pământu-mi pare altfel, nu rotund.

De ce nu este cum aș vrea să fie,
De când plecat-ai singur pe-al tău drum,
Căci viața mea-i o-ntreagă nebunie
Și totul se transformă-ncet în scrum?

Dar iată-te, apari în pragul porții!
De ce-a durat atât ca să revii?
Eu mă dădeam, încet, de ceasul morții,
Iar tu m-ai readus printre cei vii.

Să nu mai pleci nicicând, mi-e imposibil
O clipă să exist fără-al tău Eu,
Deși mi-e universul intangibil,
Tu poți fi și rămâi numai al meu!

Temnița iubirii

Sunt aruncată în temnița iubirii,
Strivită de gratii,
Ca de o piatră de moară.
Nu credeam că și iubirea
Poate fi o povară pentru suflet.
Mă sugrumă,
E mult prea grea pentru mine
Și nu știu cum să scap de ea.
Mă zvârcolesc în chinuri
Și simt cum mă părăsesc puterile.
E o temniță adâncă,
Unde nu pătrunde nimic,
Nici măcar o rază de speranță.
Iubirea ar trebui să fie luminoasă,
Nu mohorâtă,
Dar a mea e întunecată,
Ca o noapte fără lună.
Zgârii cu unghiile
Podeaua rece a temniței
Și aștept.
Mâine e o nouă zi...

Dragoste târzie
(lui P.M.)

Încărunțit și-mpovărat de ani,
Mi-e trupul slab și mersul mai greoi,
Dar sufletul mi-e tânăr și suav,
Fierbințile-mi dorințe curg șuvoi.

Ce dacă timpul a trecut grăbit,
Fără să-i pese că ființa mea
E însetată să iubească iar,
Cum doar în tinerețe o făcea?

Deși secundele se scurg pripit,
Iar eu mă-ndrept nostalgic spre amurg,
Azi am văzut-o-n drumul meu pe „ea”
Și am simțit cum lacrimi calde-mi curg.

Voința-mi înflorește ca-n trecut,
Petalele iubirii reînvie,
„Femeia vieții” e în fața mea,
Pot s-o ating, nu e doar o stafie.

Doar timpul e dușmanul nostru aprig,
El urcă-n noi cu fiecare zi,
Ca mâine vom pluti în alte sfere,
Nu vom mai fi pribegii dintre vii.

Renunț cu greu la dulcea mea dorință,
Realizând că totu-i prea târziu,
Îmi exilez aleanu-adânc în suflet
Și rămân iarăși singur…, atât știu.

Îți mulțumesc…

Îți mulțumesc că suferi pentru mine,
Că-n alb îmi colorezi a vieții scenă,
Aș strânge stele-n palmă, să te-aline,
M-aș preschimba în zână sau sirenă!

Îți mulțumesc că mă iubești ca vântul
Și că plutim în doi deasupra mării,
Apoi atingem delicat pământul,
Planând ușor în geana depărtării!

Îți mulțumesc că plâng pe al tău umăr,
De câte ori necazul mă cuprinde!
Când, pătimaș, minutele renumăr,
Durerea mi se-alină, nu m-aprinde.

Doar tu poți să-mi alungi singurătatea
Și ai mereu răbdare să m-asculți,
Căci ții cu mine și nu cu dreptatea,
Știind să fii copil, deși părem adulți!

Te străduiești să-mi fie și azi bine,
Mă faci să râd acum cu-adevărat,
Ești universul care mă susține
Și prințul drag, la care am visat!

Cum te iubesc

Te iubesc,
Cum iubește dimineața roua de pe flori,
Ce plânge de dorul răsăritului,
Cum luna adoră luceafărul de dimineață,
Sclipind voios la venirea zorilor!

Te iubesc,
Cum venerează licuricii mantia nopții,
Revărsată lent peste dansul lor feeric,
Cum mângâie soarele crestele munților,
Îmbrățișându-le tandru cu razele-i fierbinți!

Te iubesc,
Cum își împodobesc trandafirii gingașele petale,
Gătite parcă mereu de sărbătoare,
Cum stăpânesc lebedele oglinda lacului,
Unde plutesc cu eleganță de balerine!

Te iubesc,
Cum caii sălbatici adulmecă pajiștea verde
Și zburdă fericiți, respirând libertatea,
Cum sărută marea țărmul auriu,
Neîncetat, cu valurile-i înspumate!

Te iubesc,
Cum adoră pescărușii albastrul cerului,
Spre care se înalță veseli, în zborul lor lin,
Așa cum numai eu pot iubi,
Profund, intens, cu tot ceea ce sunt!...

Rugăminte

Mă rog la clipa care vine,
Să te aducă-n al meu prag,
Să te cuprind din nou în brațe,
Căci tu ești cel care mi-e drag!

Nu vreau averi sau alte-onoruri,
Cum unii oameni își doresc,
Îmi e de-ajuns a ta prezență,
Căci doar pe tine te iubesc!

Când ai plecat, știut-ai oare
Cât o să sufăr, așteptând?
Noapte și zi vegheat-am, trează,
Și-am stat în poartă, suspinând.

Pe unde ești, nu știe nimeni,
Ai dispărut fără să spui,
Te-ai risipit prin alte locuri
Și m-ai lăsat a nimănui.

Mă rog la clipa care vine
Să mi te-aducă înapoi,
Căci fără-a ta iubire tandră,
Anii mei trec, străini și goi!

Portret

Corpul tău
Are mireasma iasomiei,
Iar buzele,
Pe cea a cireșelor coapte.

Mă învălui cu privirea ta,
De culoarea murei sărutate de soare
Într-o zi toridă.

Mâinile tale
Sunt crengi de liliac înflorit pe trupul meu,
Împletindu-se, puternice,
În jurul formelor mele armonioase.

Umerii tăi goi
Sunt munți de sidef,
Iar pieptul tău neted
E lan de grâu, unduindu-se în bătaia vântului.

Vocea ta
Este un sunet discret de liră,
Ce mă dezmiardă necontenit
Cu acordurile-i suave.
Cuvintele tale de dragoste
Sunt un izvor nesecat,
Din care mă adap cu nesaț, fără să mă satur.

Ești jumătatea mea perfectă,
Care mă dezvăluie exact așa cum sunt
Și formează întregul cu mine!

Vis în doi

Mă prăbușesc în gol,
Dar n-ai cum să mă cauți,
Căci m-am pierdut, socot,
De multe ori, de tot.

Sperând să te-ntâlnesc,
Înot în al tău suflet,
Nu vreau să te rănesc,
Ci doar să te găsesc.

Îți curg prin vene lent,
De tine nu mă satur;
Strop după strop, ardent,
Privesc în jur atent.

Realizez uimit
Că ești în al meu sânge
Și mă strecor grăbit,
Să nu fiu risipit.

Ne prăbușim în noi,
Ne-nghite-ncet neantul,
Iar noaptea e în toi,
Visăm frumos în doi...

Nopți pustii

A coborât amurgul
Pe cerul înstelat,
E gol, azi, al meu suflet,
E gol și al meu pat.

Strâng perna și-mi curg lacrimi,
Aș vrea să le rețin,
Dar inima-i rănită
Și altele, noi, vin.

Încerc s-ascult acorduri,
Ca rana să mi-o spele,
Dar se-mpletesc, suave,
Cu lacrimile mele.

Brusc, tihna mi-e pierdută,
Nu pot s-o mai găsesc,
Îmi vin prin ceață gânduri,
Cu ele-ncet vorbesc.

Tu ai plecat departe,
Nu știu când o să vii,
Să-mi încălzești, iubite,
Iar nopțile-mi pustii.

La pieptul tău adesea,
Răpusă, adormeam;
Deși te-aveam în brațe,
Pe tine te visam.

Mă chinuie teribil
Dorul de noi, de tine,
Privesc pe geam, speriată
Că ziua nu mai vine.

Cum de mai sunt în viață,
Doar Dumnezeu o știe!
Pustiu e al meu suflet
Sau noaptea e pustie?...

Te-aștept...

Te-aștept de-o viață și-ai venit acum,
Pe un alai de vise împlinite
Și de speranțe mute, sorocite,
Lăsând în urmă amintiri..., doar scrum.

Pierzându-mă-n singurătatea ta,
Aș inventa cuvinte pentru tine,
Să te învăluie și să te-aline,
Te-aș lua cu mine pe-o sihastră stea.

Acolo-aș construi castel din flori
Și l-aș stropi cu lacrimile mele,
Ne-am legăna-n parfum de viorele,
De când se lasă seara, până-n zori...

Iubirea se învață

De ce au trebuit să se scurgă atâția ani
Din caierul timpului,
Până să ne regăsim,
Ca două jumătăți perfecte ale aceluiași întreg?
La această întrebare,
Nici măcar timpul nu-mi poate răspunde.
Mi-am dat seama
Că fericirea nu se măsoară în ani
Sau în numărul lor,
Ci în sentimente,
În intensitatea trăirilor.
De aceea, nu sunt supărată pe soartă,
Că m-a lăsat să aștept,
Ca o notă stingheră pe portativ,
Și nici pe tine,
Că ai venit în calea mea atât de târziu!
Iubirea se învață zi de zi,
Crește cu fiecare sărut
Și cu fiecare îmbrățișare.
La noi a început cu o strângere tăcută de mână,
Sub licărul stelelor,
Pe malul unui lac cristalin.
A fost tot ce-i trebuia
Unui suflet răvășit de singurătate,
Ca să renască.
Restul... îl știm doar noi
Și luna,
Acum, mereu, etern...

De mi-ai fi spus

De mi-ar fi spus cineva
Cum este azi dragostea,
Aș fi crezut că mințea,
Căci sufletul meu dormea.

De mi-ai fi spus tu, cândva,
Că eu sunt perechea ta,
Ce inima-ți căuta,
N-aș fi-ndrăznit a visa.

De mi-ai fi spus, chiar și ieri,
Că totuși încă mai speri,
La inima mea să aderi,
M-aș fi gândit la ce-mi ceri.

Dar astăzi vărs lacrimi reci
Și plec. Tăcut, mă petreci,
Rămân doar suflete seci
Și amintirile-n veci…

Iubire ca-n povești

Te-ai revărsat spre mine lent,
La fel ca marea înspumată.
Îmbrățișându-mă ardent,
Femeie m-ai făcut, din fată.
Ne-am contopit ca doi nebuni
Trăindu-și ultima lor zi,
Cam de duminică-nspre luni,
La ceasuri din amurg, târzii.

Înfiorați, ne mângâiam,
Dorind să fie iarăși soare,
Să o luăm de la-nceput,
Căci clipa fără tine doare.
Un curcubeu imaginar
Mi-a răsărit pe-al minții cer,
Dar ploaia încă n-a venit
Și nici nu o să vină, sper!

Tu ești cu mine-atâta știu,
Nu mai trăiești ca un sihastru,
Adâncul nu-mi mai e pustiu,
Statuia mea de alabastru!
Doar cu iubire ne hrănim
Și mă întreb dacă e bine
Ca pasiunea să-mpletim
Cu gânduri adolescentine.

Iar timpul parcă stă pe loc,
Ne e prieten, confident;

E doar un vis sau e real
Amorul nostru iminent?

Cu tine viața mi-a-nceput
Și-am s-o sfârșesc cu tine,
Am împlinit ce îmi doream
Și simt că-mi este bine;
Destinu-a vrut să ne-ntâlnim,
A fost inevitabil,
Doar aștri știu cât ne iubim,
Căci este inefabil!

Așa iubire pe pământ
Arareori găsești,
Când sufletele se-mpletesc
Într-unul, ca-n povești,
Iar trupurile, dragul meu,
Tot unul sunt, știi bine!
De mă vei căuta, voi fi
În tine, nu în mine!

Ca două stele sus pe cer,
Ne luminăm cu-ardoare,
Deși e totul efemer,
Al nostru-amor nu moare.
El va rămâne-un foc nestins,
Așa cum e amurgul
Pe ceru-albastru, necuprins,
La braț cu Demiurgul...

Toamnă ruginie

Coboară toamna ruginie
Peste natura-nmărmurită,
Strugurii copți tresar în vie,
Iar luna parcă-i adormită.

Pe tâmpla cerului, în zare,
Picură lacrimi dintre stele,
Îmi este dor de blândul soare,
Să îmi zâmbească-ntre perdele!

Vreau să citesc, dar printre rânduri
Apari într-un chip sfâșietor,
Pierdută, mă scufund în gânduri,
Găsesc amintirile ce dor.

Ca o stafie, ai revenit
La geamul din sufragerie,
Cu tine-n suflet am adormit
Și mă trezesc în reverie.

Foșnetul frunzelor ce mor
Îmbrățișează-al nopții geamăt,
Tabloul sublim, tulburător,
Revarsă al naturii freamăt.

Aștri pe gene mi se-așază
Și îmi dezmiardă pleoapa fină,
Toamna în mine-agonizează,
Eu vreau să urc înspre lumină!

Sub lujerul iubirii tale,
Adăpostindu-mă, tăcută,
Să te-ntâlnesc din nou în cale,
Iubirea mea de mult știută.

În ochii-mi limpezi, de smaralde,
Când te vei pierde, să te găsesc,
Să te cuprind în raze calde
Și-n zorii zilei să te răpesc...

Declarație
(acrostih)

Tu
Ești aerul pe care îl respir,

Inima mea îți aparține în întregime!
Uneori mă doare atâta fericire.
Buzele mele se desfată cu aroma ta,
Ești hrana mea și nu mă satur de tine!
Sufletele noastre se cheamă neîncetat,
Cu aceeași ardoare de început.

Ești universul meu fără sfârșit!
Norii s-au risipit de mult pe cerul vieții mele.
Or fi fost împrăștiați de vântul pasiunii tale?
Rămas-au doar amintirile,
Mânate de iubirea ta, oceanul meu înspumat...

Scrisoare de rămas bun

Iubitul meu cu ochi căprui
Și zâmbet drăgăstos,
Îmi pare rău că între noi
Totu-a ieșit pe dos!

Sălășluiam în două lumi
Pierdute, paralele,
Eu prizonieră-aici eram,
Tu – astru printre stele.

Iubirea noastră s-a născut
Din lacrimi și durere,
De-aceea, să nu ne mirăm
Că azi, rănită, piere.

Nu ai făcut nimic s-o scapi
De negura din tine,
Credeai că, fără un efort,
Va merge totul bine.

Descătușați de negri nori
Ce-amenințau să vină,
Tu ai rămas, eu am plecat,
Mă-ndrept iar spre lumină.

Învăț cu sârg, zi după zi,
Plutirea fără tine,
Sperând că va veni un timp,
Când îmi va fi iar bine.

Cuvintele nu mai au rost,
Nu am nimic să-ți spun,
Decât că-odată te-am iubit
Și-atâta... Rămas bun!

Primul buchet de trandafiri

De astăzi, visătoare, contemplu trandafirii,
Căci am simțit, candidă, atingerea iubirii,
Când primele petale mi le-ai strivit pe buze,
Mi-ai răvășit, pe dată, trăirile confuze.

Le-am sărutat corola, părând să le suspine,
M-am avântat, suavă-n fantasme cristaline,
Dar m-a trezit din vise-ascuțișul unui spin,
M-am transformat în sclava mirosului divin.

Îmbrățișând buchetul cu roze, de la tine,
Simțeam că zbor spre aștri și iar îmi este bine,
Fereastra grea din suflet, din nou
s-a-ntredeschis,
Am părăsit Infernul, zburând spre Paradis.

Simt rouă printre gene, curată și fierbinte,
Alunecă agale, tăcută și cuminte,
Nu vreau să mă separe nimic de-al tău buchet
(Chiar dacă-amoru-acesta, azi pare desuet).

Îl mai păstrez cu grijă într-o anume carte,
Fiindcă, pentru mine, el n-o să aibă moarte.
Cu toate că, și-acuma, mi-aduci tot trandafiri,
Doar cei dintâi sunt solul văraticei iubiri!

Iluzia iubirii pierdute

Tu taci, dar inima îți plânge,
„Copilul” meu, uitând să crești,
Căci ai greșit. Mustrarea frânge
Sufletul tău, când mă rănești.

Mai ieri, ne întâlneam și-n visuri,
Doi îngeri într-un splendid zbor.
Azi, scufundându-ne-n abisuri,
Plutim bezmetici pe un nor.

Mă doare timpul care trece,
Lacrimi sub pleoape se strivesc,
Durerea poate-o să le sece
Ori singură-o să le gonesc.

Vechi amintiri, de mult apuse,
Le-am transformat în reverii,
Regretele-au rămas nespuse,
Degeaba vrei să le învii!

Fantasma dragostei pierdute,
Deși-i târziu, încă-o trăiesc,
Cuvintele rămân tăcute,
Să schimbe tot, nu reușesc.

Te-ai risipit prin praf de stele,
În universu-ți neștiut,
Din năzuințele-mi rebele,
Mănunchi de franjuri ai făcut.

Te las acum să-ți afli calea,
Îndepărtându-mă frivol.
Îmi ușurează tainic jalea
Concertul 1-n Si bemol…

Golul din mine

Presimt că depărtarea ascunde-al meu noroc
(Văd chipul tău șăgalnic într-un năvalnic foc),
Căci umbra amintirii nu șterge tot ce-a fost,
Când creierul refuză prezentul cel anost.

Privesc pe geam: e luna, rotundă ca un măr,
Și mă întreb de-i totul real, într-adevăr,
Sau doar palatul minții himere-a presărat,
Plimbându-te, sihastru, prin gându-mi vinovat.

Ca o tornadă vie-ai trecut prin viața mea,
Ai fost ocean de aștri, nu doar pierdută stea!
Lent, la realitate încep să îmi revin:
Azi nu mai suntem *“Young”-ul și inocenta “Yin”.*

Secunde fără tine, clepsidre goale sunt,
Așa precum deșertul lipsit e de pământ,
Fără a ta iubire, mă simt la un alt pol,
Mi-e goală existența și-n jur totul e gol…

Un tren în gară

A sosit un tren în gară,
Nu știu ce să fac, să plec?
Patima mă îmboldește,
Însă galeș îl petrec

Și-l aștept pe următorul.
Forfota este în toi,
Privesc trecătorii-n grabă,
Cu ochii pierduți și goi.

Roți ce țipă scurt pe șine
Mă trezesc din reverie,
Te visam intens, iubite,
Parcă nici nu eram vie!

A sosit un tren în gară,
Ce să fac… nu știu nici eu,
Pe acorduri de vioară,
Un moșneag îmi cere-un leu.

Inima mi-e împietrită,
Nici la lună nu privesc,
Mă gândesc cu nostalgie,
Cât de mult azi te iubesc.

Muguri palizi de speranță
Se-ofilesc. Tu nu apari,
La iubire ai „restanță”,
„Notele” nu-ți sunt prea mari.

A sosit… alt tren în gară,
Orologiile bat
Miezul nopții și afară-s
Numai eu. S-a-ntunecat.

Un vis frumos

Am avut un vis,
Eram în paradis,
Pe buze un sărut
Mi-ai dat și-ai dispărut.

De-atunci te-aștept mereu,
Femeie sunt și eu.
N-ai cum să înțelegi,
Enigma s-o dezlegi!

Un buchet de trandafiri,
Gingași, roșii, fără spini,
Îmi dădeai cândva,
Când eram a ta.

Universu-mi închinai,
Sus, la nori, mă ridicai.
De ce ai plecat?
Tu ești vinovat!

Am avut un vis,
Eram în paradis,
Din nou împreună,
Pe-un petic de lună…

Scurtă odisee

Îmi spun, tăcută, că mă vrei,
Chiar de răceala ta m-apasă,
Dar… numărând până la trei,
Cad singură-n propria-mi plasă.

Căzut pe gânduri, te retragi
În cochilia ta de gheață,
Mai pot vedea doar umbre vagi
Din dragostea de dimineață.

Ucizi în mine, zi de zi,
Încrederea și bucuria.
Acum de ce nu mai susții
Că importantă e… „chimia”?

Tu, oaza sufletului meu,
În odiseea noastră scurtă,
Te veneram ca pe un zeu,
Acum sunt, la iubire, surdă.

Pe prispa casei am rămas,
Cu ochii petrecându-ți calea,
Zadarnic așteptând un ceas,
Simt, lent, cum mă cuprinde jalea.

Vise hipnotice am strâns,
În toamna asta de poveste,
Toate s-au transformat în plâns,
După ce-a fost și nu mai este.

Pe pleoape grele ca de plumb,
Ivite-s boabele de rouă,
Sunt răvășită, cum Columb
Era, visând la Lumea Nouă.

El totuși a descoperit
Un colț fantastic de planetă,
Însă cum tu ai devenit,
Nu știu..., ești viu, marionetă?...

Noiembrie cu gust de iarnă

Frunze plutesc nostalgice-arămii,
Într-un noiembrie cu gust de iarnă,
Când stelele par moarte, străvezii,
Iar ploaia rece în rafale toarnă.

Vântul schimbării, trist, nepotolit,
Bate în jumătatea mea de lume,
Cerul cu negură e-mpodobit
Și marea se agită toată-n spume.

Mai simt povara lumii apăsând
Pe umerii mei mici, fără putere,
De când în urmă m-ai lăsat, plângând,
Crezând că tu ești singura-mi avere.

Nu știu din ce motiv, nu știu nici cum,
S-au risipit în van clipe sublime,
Amoru-ncins s-a transformat în scrum,
Ce încă arde cu a sa cruzime....

Culoarea dragostei

Roșu mi-e obrazul,
Ca bujorul, sfios, când mă privești.
Roșie ți-e inima,
Ce bate nebună, când mă dorești.

Roșii sunt buzele-mi dulci,
Care sărută cu dor al tău piept,
Ele-ți șoptesc drăgăstos
Că-n orice clipă, cu drag te aștept.

Roșu e sângele meu,
Curgându-mi prin vene încetișor
Sau uneori mai grăbit,
Când mă-nvelești cu-al tău dulce amor.

Roșii sunt trandafirii,
Pe care, înfocat, mi-i dăruiești,
Roșii-s delicații maci,
Ce tremură-n vânt atunci când sosești.

Amurgul înflăcărat
E tot roșu și se-așterne grăbit
Peste-a noastră iubire,
Ce roșie a fost când m-ai rănit...

Minciuni

De ce mă minți
Că nu mă mai iubești,
Când știu că sufletu-ți plânge
De dorul clipelor ce-au fost?

De ce te minți
Că poți trăi fără mine,
Când știi că eu sunt
Unica ta rațiune de a fi?

De ce mă mint
Că ești doar un vis uitat,
Când știu că nu trece o noapte,
Să nu mă trezesc cu tine-n gând?

De ce te mint
Că nu te mai doresc,
Când știu că pleoapa sufletului
Se zbate de dorul tău?

De ce ne mințim
Că totul a trecut,
Când știm că iubirea noastră
Este o stea, mai vie decât oricând?

Toamna regretelor

O toamnă lungă crește azi în mine,
Cu ea-mpreună palide regrete,
După un timp pierdut, ce nu mai vine,
Când împărțeam romantice secrete

Sau clipe de iubire fără seamăn,
Din care au rămas acum doar spini.
Ziceai că ești chiar sufletul meu geamăn,
Dar astăzi, parcă suntem doi străini.

Însinguraţi ca două emisfere
Ce n-ar avea comun Ecuatorul
(Un paradox născut între himere),
Azi am schimbat, în noul film, decorul.

Mai știi să mă tratezi ca pe o doamnă,
Doar când în jur avem „societatea”,
Sper doar să fie cea din urmă toamnă,
Când stau la braț iar cu singurătatea!...

Dedicație

Ești raza mea de soare, ești raza mea de lună,
Ce-mi încălzește, vie, al sufletului gol,
Ești cavalerul aprig, care din goarnă sună
Și-și trâmbiță iubirea de la celălalt pol!

Ești cerul meu de stele, ești astru între aștri,
Cu tine-n vise noaptea adorm și mă-nvelesc,
Și chiar de nu ai plete sau ochii mari, albaștri,
Ești Făt-Frumos din basme, pe care îl iubesc!

Ești vântul lin, ce bate în frunzele pădurii,
Iar eu, copacul falnic cu-aromă de lămâi,
Ce astăzi se închină la poalele naturii,
Rugându-te cu patos, iubite, să rămâi!...

CUPRINS:

	Pag.
Iubirea ca o pedeapsă dorită	7
Deschide-ți inima...	11
Toamnă amăruie	13
Mireasma ta	14
Tandrețe	15
Vrei să te părăsesc ori să rămân ?	16
De n-ai fi tu...	17
Nebunie dulce	18
Tăcerea dintre noi	19
Mână în mână	20
Șampanie și noi	21
Floarea iubirii	23
Dor de noi	24
Tăcerea ta	25
Sărut perfid	26
Dragoste la prima vedere	27
Casa mea	29
Antiteze	30
Aroma mea	31
Septembrie și tu	32
Insomnie cu tine	33
Marea și noi	35
Ard ca o flacără...	36

	Pag.
Bezna din suflet	37
Iarna din ochii tăi	38
Iluzii de îndrăgostit	39
Joc în doi	40
Iubire în agonie	41
Noi doi nu iubim la fel	42
Trupul meu	43
Noapte în mine	44
Eşti tot ce mi-am dorit	45
Primul şi ultimul sărut	47
Sunt femeia ta	49
Dor de tine	51
Pentru tine	53
Înger căzut	54
Poveste de dragoste	55
Zbor	56
Iubire destrămată	57
La poarta inimii	58
Cine eşti tu	59
Iubire apusă	60
Îndrăgostită de iubire	61
Urma paşilor tăi	62
Întrebări	63
Temniţa iubirii	64
Dragoste târzie	65

	Pag.
Îţi mulţumesc...	66
Cum te iubesc	67
Rugăminte	68
Portret	69
Vis în doi	70
Nopţi pustii	71
Te-aştept...	72
Iubirea se învaţă	73
De mi-ai fi spus	74
Iubire ca-n poveşti	75
Toamnă ruginie	77
Declaraţie	78
Scrisoare de rămas bun	79
Primul buchet de trandafiri	80
Iluzia iubirii pierdute	81
Golul din mine	82
Un tren în gară	83
Un vis frumos	84
Scurtă odisee	85
Noiembrie cu gust de iarnă	86
Culoarea dragostei	87
Minciuni	88
Toamna regretelor	89
Dedicaţie	90

Editură de excepție în România

Singura editură care oferă:

Servicii suplimentare GRATUITE la tipărirea unei cărți:

- Grafică gratuită pentru copertă
- Cărţi parfumate gratuit (avem 10 parfumuri pe stoc, aprobare OSIM)
- Materiale publicitare gratuite pentru lansare
- Publicarea autorilor ale căror cărţi le-am realizat la editura noastră în Revista Internaţională de Cultură *CERVANTES*
- Apariţia unor articole critice în revistele culturale partenere (trei reviste)
- Semnalarea apariţiei cărţii la Editura *Inspirescu* pe circa 120 grupuri culturale pe facebook
- Semnalarea cărţilor apărute la Editura *Inspirescu* la circa 17500 români din ţară sau străinătate care au tangenţă cu activitatea culturală. Metodele folosite sunt cele de campanii de emailing lunare.

Serviciile descrise mai sus sunt supuse unor termene şi condiţii care includ numărul de cărţi (tiraj) şi fidelitatea autorilor faţă de editură.

Director editură, Liliana Terziu, tel.0726.178.684
Manager grup cultural, George Terziu,tel.0732.407.032

http://www.facebook.com/groups/390305564361864/
www.inspirescu.ro